

dijous, 29 de agost de 2019

Conviure amb la mort

La mort forma part del cicle de la vida. Normalment (i generalitzo) comença amb els avis i continua pel pare o la mare d'un company d'escola o amb un veí que ja era gran. I a mesura que ens anem fent grans, ens va afectant més de prop. Com si es tractés del joc dels vaixells, allò que els de la meva generació en dèiem "els barquitus". E9! Aigua, però lluny! H3! Aigua, però aquest cop tocant molt a prop! I així fins que la resposta a la lletra i el número és: tocat el portaavions (digui'n la família més pròxima)! I sabent que un dia ens tocarà tant de ple que serem el submarí i no tindrem temps ni de dir "enfonsat".

Però aquest no és un article sobre la mort. Ni pessimista. O almenys no vol ser-ho. Va sobre la vida i sobre la gent que la fa possible o que manifesta una extrema generositat humana perquè la mort arribi amb una mínima dignitat.

Parlo dels metges, esclar. I de les metgesses, que acostumen a ser majoria. Els que visitem sovint els serveis d'urgències i veiem com treballen i en quines condicions han de fer-ho no tenim prou extremitats superiors per abraçar-los en reconeixement a la seva feina. I ara que hi som, aprofito per fer una humil recomanació. Estaria bé que quan els malalts evolucionen favorablement després d'un diagnòstic complicat, algú fes arribar al metge que l'ha tractat a urgències un petit informe amb l'evolució. D'aquesta manera el facultatiu sabria que ha encertat i quins han estat els efectes que han tingut les seves indicacions.

Però, sobretot, parlo del personal d'infermeria. Perquè els metges miren, avaluen, decideixen i se'n van. I després passen visita un cop al dia. Però qui està hores amb el malalt és el personal d'infermeria. Els renten, vetllen perquè prenguin la medicació, es preocupen perquè mengin i si cal els alimenten, estan pendents de qualsevol cosa, fan que sigui millor la vida de qui l'està perdent dia a dia, molts cops informen i aconsellen la família i sempre (SEM-PRE), almenys les persones amb les quals m'he trobat –i n'han estat unes quantes–, sempre ho fan amb un somriure. Sense cap mala cara i desprenent allò que els cursis en dirien energia positiva i que podríem qualificar com a bon rotllo. Ah, i molt important, vessant humanitat i repartint benestar. Permanentment.

Cada dia atenen desenes de pacients, però se saben el nom de la majoria. I quan un pacient desapareix, perquè li donen l'alta, el traslladen de planta o de centre, o el traslladen al tanatori, s'aprenen el nom del pacient que ocupa el seu llit. I repeteixen el procés. Un cop i un altre.

Són petits herois i petites heroïnes a qui normalment ningú els reconeix la seva feina. Quan surten de treballar ningú els (ni les) aplaudeix. Estan al nostre costat al tren, al mercat, al cinema o a la porta de l'escola dels nostres fills i no sabem com d'importants són per la societat. I quan van pel carrer o són en un restaurant ningú els diu allò de "em puc fer una foto amb tu". Perquè no són famosos ni surten per la TV. Però fan una feina, aquesta sí, realment important i que mereixeria que tots ens fotografiem amb elles i amb ells.

Descarregar imatge

Iu Forn

I tot això, atenció, no ho fan per diners, ni per vanitat. No, ho fan per una cosa tan senzilla com és la vocació de servei als altres. I amb la màxima naturalitat. I amb inquietuds que semblen tan petites i realment són tan grans com la que es pot llegir a la bio del compte de Twitter d'una infermera amiga de joventut: "Em preocupa la cronicitat, les cures, l'ètica..."

El Nacional.cat | Iu Forn [https://www.elnacional.cat/ca/opinio/iu-forn-conviure-mort_415478_102.html]